
Mogielnica, st. 1A, gm. Karczew, woj. siedleckie, AZP 53-81/1

Informator Archeologiczny : badania 32, 186

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Materiały i dokumentacja znajdują się w PSOZ w Ciechanowie.

Wyniki badań opublikowane zostaną w serii publikacji finansowanej przez EuRoPol GAZ S.A.

Badania nie będą kontynuowane.

MOGIELNICA, st. 1A, gm. Karczew, woj. siedleckie, AZP 53-81/1

- domniemane grodzisko - osada obronna (2 poł. XII-XIII w.)

Weryfikacyjno-sondażowe badania archeologiczne, przeprowadzone przez Bożenę Bryńczyk (ARCHE - Badania i Nadzory Archeologiczne). Finansowane przez PSOZ. Trzeci sezon badań. Przebadano powierzchnię 90 m².

Badany obiekt zajmuje północną część kilkusetarowej osady, znajdującej się klinowatym cyplu w widłach Bugu i jego niewielkiego, lewostronnego dopływu - Myśli. W chwili obecnej konstrukcje obronne są zupełnie niewidoczne w terenie. Jedynie na zdjęciach lotniczych, wykonanych w latach 70-tych, można zaobserwować znaki wegetacyjne - świadczące o istnieniu wałów i fosy.

Wytyczony wykop o wymiarach 3 x 30 metrów przeciął teren przyległy do obiektu od strony południowej oraz relikty fosy i miejsce przebiegu przypuszczalnego wału a także przywałową część majdanu. W miejscu, gdzie powinien przebiegać wał obronny, pierwotny układ stratygraficzny został zupełnie zniesiony i dodatkowo zakłócony współczesnymi wkopami. W północnej części wykopu, a więc już na majdanie grodziska wystąpił poziom użytkowy o miąższości od 20 do 50 cm. W przekroju pionowym rysował się on jako szerokie, nieckowate obniżenie, które było wypełnione warstwami w układzie horyzontalnym, zgodnym z prawem superpozycji. Warstwy te obfitowały w zabytki ceramiczne oraz kości zwierzęce. W spągu wyróżnionego poziomu znajdował się bruk kamienny, podnoszący się wyraźnie w kierunku południowym, a więc w kierunku miejsca przebiegu linii umocnień. Bruk ten mógł stanowić rodzaj opłaszczowania wewnętrznego stoku wału. W południowej części wykopu natrafiono na relikty fosy, która odcinała badany obiekt od otwartej osady. Rów ten, o szerokości co najmniej 7 m i głębokości ponad 2 m, w przekroju poprzecznym miał kształt odwróconego trójkąta, w przybliżeniu równoramiennej. Jednolite (czarna mulista ziemia z piaskiem) jej zasypisko może świadczyć o jednorazowym akcie jej zasypania. Znalezione w zasypisku fosy nowożytnie (XVII-XVIII w.) zabytki ruchome mogą wskazywać na horyzont czasowy, kiedy to umocnienia obronne zostały zniszczone.

Zapewne wtedy, przygotowując teren pod uprawy rolnicze, zepchnięto nasypy wałów jednocześnie niwelując obniżenie fosy.

W trakcie badań pozyskano kilkaset zabytków ruchomych. Większą część z nich stanowią fragmenty naczyń glinianych. Wszystkie one są wykonane w jednej, archaicznej technologii i wykazują cechy typowe dla tzw. „warsztatu wiejskiego”. Ponad połowa fragmentów ceramiki posiada bogate zdobnictwo, niejednokrotnie schodzące aż do partii przydennnej. Niemal wszystkie ułamki naczyń zostały wydатовane od 2 poł. XII po XIII w.

Materiały i dokumentacja znajdują się w PSOZ w Siedlcach.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Archeologii Polski Środkowo-Wschodniej”, t.IV.

Muntowo, st. XIX, gm. *loco*, woj. olsztyńskie, AZP 21-69/3 - patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

NOWY DWOREK, st. 7, gm. Świebodzin, woj. zielonogórskie, AZP 53-14/7

- ślady osadnictwa schyłkowopaleolitycznego
- ślady osadnictwa mezolitycznego
- ślady osadnictwa neolitycznego
- osada kultury luboszyckiej z okresu wpływów rzymskich
- osada wczesnośredniowieczna